

INFORME DEL COS DE BOMBERS VOLUNTARIS DE L'AJUNTAMENT DE BADALONA

En data 5 de novembre de 2003, en execució de l'acord plenari de 30 de novembre de 1999, es va publicar al BOP número 265 l'aprovació definitiva del Reglament del Cos de Bombers Voluntaris de l'Ajuntament de Badalona. D'igual manera, es va fer públic l'esmentat Reglament al DOGC número 4007, d'11 de novembre de 2003.

L'empar normatiu de l'esmentat Cos és el següent:

Legislació nacional

1) Llei 7/1985, de 2 d'abril, "Reguladora de las bases del régimen local", on s'estableix, al seu article 26.1:

*"Los Municipios por sí o asociados deberán prestar, en todo caso, los servicios siguientes: (...) c) En los municipios con población superior a 20.000 habitantes-equivalentes, además: protección civil, prestación de servicios sociales, **prevención y extinción de incendios** e instalaciones deportivas de uso público."*

i afegeix:

*"2. Los Municipios podrán solicitar de la Comunidad Autónoma respectiva la dispensa de la obligación de prestar los servicios mínimos que les correspondan según lo dispuesto en el número anterior cuando, por sus características peculiares, resulte **de imposible o muy difícil cumplimiento** el establecimiento y prestación de dichos servicios por el propio Ayuntamiento."*

Cal aclarir que **no existeix cap dispensa** sol·licitada a la Generalitat per part del nostre Municipi. Només existeixen les dispenses de Tarragona, Reus i Girona, concendides per Decret de 21 de gener de 1997. Tanmateix la sol·licitud de dispensa comportaria la possibilitat per part de la Generalitat de Catalunya de negociar o acordar amb el municipi el cost del Servei prestat (D. Adicional 7ª de LLEI 5/1994 dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

Legislació autonòmica

1) LLEI 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. (Correcció d'errada en el DOGC núm. 1908, pàg. 3953, de 13.6.1994) (DOGC 1898 de 18.05.1994) on es diu, al seu article 5è:

*"Integren els serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya el Cos de Bombers de la Generalitat, **el personal pertanyent als serveis de prevenció i extinció d'incendis de les entitats locals**, els bombers voluntaris, els bombers d'empresa i el personal a què fa referència la disposició addicional tercera."*

I l'article 6è:

"El personal del que estan dotats els serveis públics de prevenció i extinció d'incendis i salvament de Catalunya pot ser professional o voluntari..."

2) Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, diu, al seu article 66.3:

*"El municipi té competències pròpies en les matèries següents:
(...)"*

c) *La protecció civil, la prevenció i l'extinció d'incendis.*"

i afegeix, al seu article 67, en relació als serveis mínims:

"c) Als municipis amb una població superior als vint mil habitants, a més, protecció civil, prestació de serveis socials, prevenció i extinció d'incendis i instal·lacions esportives d'ús públic. En matèria de protecció civil, han d'elaborar els plans bàsics d'emergència municipal i els plans d'actuació i plans específics, en el cas que estiguin afectats per riscos especials o específics.(...)"

Destacar que, l'assumpció de competències o traspassos per part de la Generalitat de Catalunya, provinents d'altres administracions supralocals, no deixa de ser en puritat legal una assumpció de competències impropies(veure Joseph Mir Bago, El sistema espanyol de competencies locales) que via legislació sectorialens permet afirmar el considerable nivell d'incompliment deque es objecte el sistema de competencies locals i el règim de relacions interadministratives previstos a la legislació bàsica de règim local.

Jurisprudència

1) La Secció Primera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va pronunciar, en data 13 de març de 1991, Sentència, en el recurs contenciós-administratiu número 1795/88, del tenor literal següent:

*"Recopilando lo anterior, tenemos que el servicio contra incendios es una **materia de la competencia municipal**, en calidad de **competencia propia**, que **debe desarrollarse en régimen de autonomía (...)** Así las cosas, **repetimos, no puede la Generalidad**, después de la Ley 7/1985, ser titular de una competencia que le ha sido transferida por un ente que, a su vez, llegó a perderla (...) un servicio que, en definitiva, es municipal, y, como tal, ha de prestarse en régimen de autonomía..."*

2) La Secció Sisena de la Sala Tercera, del Contenciós-Administratiu, del Tribunal Suprem, en data 16 de març de 1996, va dictar Sentència amb número de recurs 6708/1991, ratificant la sentència del TSJC i afegint:

*"...**las transferencias de competencias, efectuadas con anterioridad a la entrada en vigor de la Ley Reguladora de las Bases de Régimen Local de 1985, son inoperantes si no se ajustan a esta ley...**"*

i, a més:

*"...**tal transferencia puede decirse que perdió virtualidad con la entrada en vigor del nuevo régimen local, postconstitucional, sin que la Generalidad de Catalunya pueda eludir el respeto de las competencias de los Municipios...**"*

3) En data 25 d'octubre de 1996, la Secció Sisena de la Sala Tercera, del Contenciós-Administratiu, del Tribunal Suprem, pronuncia sentència amb número de recurs 14283/1992 on diu, al seu fonament de dret tercer, respecte a la suposada manca de responsabilitat del municipi (Sitges) per tenir transferida la competència "de facto" a la Generalitat:

*"...En efecto, el hecho de que el servicio de extinción de incendios fuera prestado con arreglo a fórmulas de cooperación con otras administraciones se desenvuelve, una vez más, en el plano instrumental propio de la organización, y **no exime al Ayuntamiento** de su posición de responsabilidad en relación con un **servicio que de él depende** desde el punto de vista de la asignación de competencias por el ordenamiento jurídico local..."*

Conclusions

1) L'Ajuntament de Badalona ha d'assumir la competència que li és pròpia, amb dotació pressupostària, de personal i mitjans "ad hoc".

2) Cal recordar les **responsabilitats**, en la modalitat d'omissió impròpia o comissió per omissió, per les que poden respondre els responsables de no fer-ho. A tall d'exemple, sentència 1382/2002, de 17 de juliol de 2002, del Tribunal Suprem, Sala Segona, del Penal; al seu fonament jurídic segon:

*"Como tal delito de infracción de un deber, éste queda consumado en la doble modalidad de acción o comisión por omisión con el claro apartamiento de la actuación de la autoridad del parámetro de la legalidad, convirtiéndose su actuación en expresión de su libre voluntad, y por tanto arbitraria, no se exige un efectivo daño a la cosa pública o servicio de que se trate en clave de alteración de la realidad, pero siempre existirá un daño **no por inmaterial menos efectivo. Dicho daño está constituido por la quiebra que en los ciudadanos va a tener la credibilidad de las instituciones y la confianza que ellas debe merecerle** porque como custodios de la legalidad, son los primeros obligados, y esta quiebra puede producir efectos devastadores en la ciudadanía pues **nada consolida más el estado de derecho que la confianza de los ciudadanos en que sus instituciones actúan de acuerdo con la Ley** y que por tanto, el que se aparta de la norma recibe la adecuada sanción que restablece aquella confianza rota."*

Badalona, 25 d'abril de 2008

Signat,